

Seikkailumieli matkalla mukana

Vamma ei ole rajoittanut rakasta harrastustani, matkailua. Olen hyväikäinen, eli eläkeläinen, ja asun mieheni kanssa Helsingissä. Olen kahden aikuisen lapsen äiti ja mummi neljälle lapsenlapselle. Olen sairastanut lapsena polion ja siksi käytän apuvälineinä tukisidoksia, kepejä ja nyt yhä enemmän pyörätuolia. Mieheni käyttää myös apuvälineitä.

Matkakohteitamme ovat usein olleet Ruotsi, Norja, Tanska ja Italia. Matkoja olemme aina alkaneet suunnitella hyvissä ajoin ja yhdessä perheen kanssa. Laiva- ja lauttaliput olemme varanneet etukäteen, mutta yöpymispaikkoja emme nuorempana varanneet. Keppien kanssa pystyi kävelemään vaikka minne ja yösiä löytyi aina. Seikkailumieli on aina ollut mukana reissuillamme.

Suku on minulle tärkeä ja niinpä olemme matkustaneet myös veljeni perheen kanssa. Mukava muisto on ison talon vuokraaminen Sorrentosta, Italiasta. Siellä juhlimme jälkipolven kanssa 30-vuotishääpäiväämme. Lastenlasten kanssa olemme viettäneet Päivä turistina -päiviä Helsingissä.

Lasten muutettua omilleen jatkoimme matkailua naapureittemme kanssa ja olemme reissanee autoilla Pohjoismaissa sekä Länsi- ja Itä-Euroopassa. Oma auto on meille sama kuin jalat muille. Pääsemme esteettömästi lähelle kaikkea ja apuvälineet kulkevat vaivatta mukana. Iän myötä esteetön majoitus ja wc ovat välttämättömyyksiä.

Esteettömiä retkeilymajoja on Pohjoismaissa hyvin, mutta muualla Euroopassa on nähtävä vaivaa, googlattava hotellien nettisivuja ja varmistettava puhelimitse kohteen esteettömyys.

- Kyllä hotellimme/retkeilymajamme on esteetön. Ulkona on vain muutama porras ja esteetön huone sijaitsee sekin vain muutama portaan päässä, tulee usein vastaukseksi.

Automatkojen tilalle lentoreissut

Nyt automatkat ovat jääneet ja niiden sijaan teemme usein pidennettyjä viikonloppumatkoja Lontoon, lempikaupunkiini. Se näyttyy aina erilaiselta riippuen siitä, onko matkaseuranamme teini-ikäiset lapsenlapset vai paras kaveriporukka. Lontoossa julkinen liikenne on täysin esteetöntä. Etukäteen ei tarvitse miettiä, miten kohteeseen pääsee. Lentomatkustaminen vammaisena on sekin helppoa. On vain hyvissä ajoin ilmoitettava avuntarve lentoyhtiöille ja apu pelaa molemmissa päissä. Pitää olla rohkeutta pyytää apua lentokentillä.

Nyt, kun talvet ovat entistä lumisempia helmikuuisessa Helsingissä ja aurauus on vähän niin ja näin, olemme matkustaneet kuukaudeksi Teneriffalle. Aiemmin tammi-helmikuussa pysyttelimme niin sanotusti sisäruokinnassa, koska apuvälineillä ei selviydy lumessa ja huonosti auratuilla kaduilla. Etelään matkustaminen vaatii tiukkaa säästämistä, mutta se on sen arvoista. Nykyisessä, tutussa ja turvallisessa hotellissa pääsemme esteettömästi uimaan ja liikkumaan kaikkialla. Kylpyhuoneeseen saa apuvälineet kuten suihkutuolin, vessankaiteet, sänkyyn nousutuen ja niin edelleen eli kaiken sen, mikä takaa helpon olemisen.

Jos luvassa on seikkailua, niin minähän lähdän!

Eläkkeelle jäätyäni päätin tehdä jotain aivan uutta: lähteä pyhiinvaellusmatkalle Espanjaan. Pyhän Jaakobin tie (*Camino de Santiago*) on Ranskan rajalta Pohjois-Espanjan *Santiago de Compostelaan* kulkeva pyhiinvaellusreitti. Se on lähes 800 kilometrin pituinen. Pyhiinvaeltajat ovat taivaltaneet sitä vuosisatoja ja edelleenkin yli 100 000 patikoijaa vuosittain. Naapuriltani olin kuullut, että reitin viimeiset 100 kilometriä olisi mahdollista suorittaa pyörätuolilla. Minuahan ei tarvitse

kahdesti innostaa, jos luvassa on seikkailua!

Suunnittelimme ystäväporukan kanssa matkaa vuoden. Meitä oli kolme vammaista naista ja avustajamme. Varmistimme esteettömät hotellit ja vuokrasimme Leijonien avustuksen turvin talon Santiagos-ta. Teimme matkan huhti-toukokuussa 2016.

Nettisivujen kommentteista olimme lukeneet, että pyhiinvaelluksen osalta Espanja ei ole helppo maa liikkumisen apuvälineitä käyttäville. Pyhiinvaeltajien majapaikat eivät ole esteettömiä ja jopa hotelleihin johtaa vain portaat.

Meillä oli asenne kohdillaan: elämä on seikkailu. Olimme valmistautuneet kaikkeen, odottamattomaankin. Pyhiinvaelluspassit ja -pinssit sekä piispa **Irja Askolan** siunaus mukana ajoiimme kahdella, automaattivaihteisella ja käsihallintalaittein varustetulla, autolla läpi Viron, Latvian, Liettuan, Puolan, Saksan ja Ranskan aina Espanjaan saakka. Meillä oli paljon erilaisia apuvälineitä ja tarvikkeita mukana. Ajokilometriä kertyi tuhansia. Autobaanoilla hirvitti ja julisteet tienvarsilla kertoivat kuolleiden määrän liikenneonnettomuuksissa.

Unelmanamme oli kelata (=kulkea pyörätuolilla) 100 kilometriä *Sarriasta Santiago de Compostelaan*. Unelma ei toteutunut aivan sellaisena kuin ajattelimme. Jyrkät mäet tekivät alkureissusta paikka paikoin liian vaarallisen. Reitillä oli myös paljon esteitä ja kun ne olivat liian suuria, siirryimme kelaamaan ajovälille.

Päivän päätteeksi avustajat toivat autot päätepisteeseen, nautimme pyhiinvaeltajan lounaan ja ajoimme takaisin talollemme. Metsäpoluilla saimme valtavasti kannustusta eripuolilta maailmaa tulleilta vaeltajilta. Esteistä huolimatta pääsimme nauttimaan vaellusreitit upeista metsistä, niityistä ja kauniista vanhoista rakennuksista. Sielu lepäsi.

Vaelluksen päätepiste oli kahdeksan päivän jälkeen *Santiago de Compostelan* katedraalissa. Katedraali konkretisoi unelmani täyttymisen. *Caminon* (pyhiinvaellureitti) kulkevat papit pitivät messun ja onnittelevat pyhiinvaeltajia siunaten heitä. Olimme kaikki onnistuneet omalla pyhiinvaellusmatkallamme.

Unelmat tuskin koskaan toteutuivat aivan sellaisina kuin niiden ajattelee toteutuvan. Hyvä niin, sillä olosuhteet muokkaavat unelmasta todenmukaisen. On uskallettava hyppäätä rohkeasti uuteen ja tuntemattomaan. Aina löytyy myös omalle kukkarolle sopivia vaihtoehtoja. Kun matka on tehty, on tunne mahdava: uskalsinpas taas kerran lähteä toteuttamaan unelmaani!

Marja Pihnal

Pihnal on Vammaisten naisten valtakunnallinen yhdistys – Rusetti ry:n perustaja ja varapuheenjohtaja. Hän on jäänyt eläkkeelle Invalidiliiton toimitusjohtajan tehtävistä vuonna 2016.

Maastossa

Perillä